FAHRİYE ABLA

Hava keskin bir kömür kokusu ile dolar.
Kapanırdı daha gün batmadan kapılar.
O afyon ruhu gibi baygın mahalleden
Hayalimde tek çizgi bir sen kalmışsın, sen;
Hülyasındaki geniş aydınlığa gülen
Gözlerin, dişlerin ve ak pak gerdanınla
Ne şirin komşumuzdun sen Fahriye abla

Evimiz kutu gibi küçücük bir evdi,
Sarmaşıklarla balkonlu örtük bir evdi;
Güneşin batmasına yakın saatlerde
Yıkanırdı gölgesi kuytu bir derede;
Yaz kış yeşil bir saksı pencerede;
Bahcede akasyalar açardi baharla,
Ne şirin komşumuzdun sen Fahriye abla

Önce upuzun, sonra kesik saçın vardı;
Tenin buğdaysı, boyun bir başak kadardı;
İçini gıdıklıyordu bütün erkeklerin,
Açılırdı ruzgarda kısa eteklerın;
Açık saçık sarkılar söylerdin en fazla,
Ne çapkın komşumuzdun sen Fahriye abla

Gönül verdin derlerdi o delikanlıya.
En sonunda varmışsın bir Erzincanlıya.
Bilmem şimdi hala bu ilk kocanda mısın?
Hala dağları karlı Erzincan'da mısın?
Bırak geçmis günleri gönlüm hatırlasın;
Hatırada kalan şey geçmez zamanla,
Ne vefalı komşuydun sen Fahriye abla

Ahmet Muhip Diranas